A°. 1848. N°. 175.



ARNHEMSCHE  COURANT.



De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag*, *Zaturdag* en *Zondag*, is ƒ5 in de drie maanden.

WOENSDAG 26 JULI.

De prijs der Advertentiën is, van een tot *vijf* regels, ƒ1.00, en voor elken daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Kan men tegelijker tijd aan den ministertafel en op de banken der vertegenwoordigers zitten?

I.

In de zitting der Tweede Kamer van den 13den ll. heeft de minister van Binnenlandsche Zaken begrepen aan het publiek eenige inlichtingen te moeten geven, over zijn vreemd gedrag ten opzigte van het voortdurend aanhouden van de tweederlei betrekking van minister en volksvertegenwoordiger, waartegen hij zich zoo dikwerf verklaard heeft. De heer VAN HEEMSTRA die in 1844 *insgelijks*, met den heer DE KEMPENAER, voorstelde de onvereenigbaarheid dier twee functiën in de grondwet op te nemen, »op grond van het *uitsluitend* »karakter der wederzijdsche pligten, »welke de minister evenwel, tevens »lid der Staten-Generaal, te gelijk »zou moeten vervullen", schijnt met de apologie des heeren DE KEMPENAER volkomen genoegen te hebben genomen, althans hij heeft er niets bijgevoegd om ook *zijne* inconsequentie te verontschuldigen. De apologie evenwel was noch schitterend noch overtuigend, behalve misschien voor hen te wier behoeve zij werd voorgedragen. De *acteurs* mogen met dergelijke argumentatiën genoegen nemen; het *parterre* niet. Wij begrijpen dat het — zelfs voor den meest geroutineerden advocaat, — onmogelijk is onverdedigbare zaken verdedigbaar te maken, maar toch hadden wij gedacht, dat men betere uitvlugten en voorwendsels zou gezocht en gevonden hebben om zijne inconsequentie en karakterloosheid achter te verbloemen. Wanneer men zóó weinig voor zijne zaak weet bij te brengen is men er na aan toe, het proces te verliezen.

Laten wij de argumenten van het pleidooi *voor mij en nog een* nagaan.

»Dat de Koning zijne keuze op een »lid dezer Vergadering had gevestigd »is een bewijs van hoogstdeszelfs groot »vertrouwen op deze Kamer; is dus »hoogst vereerend voor de Vergade»ring, hoogst vereerend voor het lid der »vergadering, op wien de keuze werd »uitgebragt. En als hij nu de laatste »betrekking had neêrgelegd, meent hij »dat hij te kort zou hebben gedaan »aan het vereerende dat er voor de »Kamer in deze roeping gelegen was."

Is een bewijs van hoogstdeszelfs groot vertrouwen op DEZE *Kamer*. Indien dit waar is, hoe kunnen dan de heeren DE KEMPENAER en VAN HEEMSTRA zoo vermetel zijn voor te stellen, om »*deze* Kamer" te doen vervangen door eene andere Kamer, ten einde daardoor, — gelijk het *homogene* ministerie, van hetwelk de heeren VAN HEEMSTRA en DE KEMPENAER leden zijn, in zijne zoogenaamde *toelichtende* memorie schreef — »van eene wettelijke »*fictie* eene *waarheid* te maken"? Hoe rijmen zij, 's Konings ministers, dat »groot vertrouwen" des Konings op »*deze* Kamer" met hun voorstel van 1844? met hun rapport van 11 april? met hun ontwerp van 19 junij? bij welke allen zij voorstellen »*deze* Kamer" door eene op geheel andere gronden zamengestelde Kamer te vervangen?

»Dat de Koning zijne keuze op een »lid dezer Vergadering had gevestigd, »is een bewijs van Hoogstdeszelfs groot »vertrouwen op *deze* Kamer, is DUS »hoogst vereerend *voor het lid der* »*Vergadering, op wien de keuze werd* »*uitgebragt*." Wij zien de juistheid der sluitrede nog niet in, voornamelijk niet daar de *leden* dier Vergadering, VAN HEEMSTRA en DE KEMPENAER, altijd in oppositie waren tegen de meeningen van diezelfde Vergadering. Indien dus, zoo als de heer DE KEMPENAER verzekert, Z. M. »groot vertrouwen" heeft op »*deze* Vergade»ring," zoo kan Z. M. *geen* groot vertrouwen hebben op de heeren VAN HEEMSTRA en DE KEMPENAER, die zich steeds voor tegenstanders en bestrijders van »*deze* Kamer" hebben uitgegeven, al zoo Z. M. »groot vertrouwen" heeft op zijne *Burgerlijken Zin*-ministers, zoo mag men er zeer aan twijfelen of hij tevens »groot vertrou»wen" heeft »op *deze* Kamer."

»Het is," zegt de heer DE KEMPENAER, »hoogst vereerend *voor* »*de Vergadering* dat de Koning »zijne keuze op een lid der Ver»gadering had gevestigd." Nu stelt echter dat *lid* aan Z. M. voor »*deze* »Kamer," op welke Z. M. een zoo »groot vertrouwen" stelt, door eene andere Kamer, (op welke Z. M. dus natuurlijk *geen* vertrouwen stelt) te vervangen. Dus, is het »hoogst ver»eerend" voor »*deze* Kamer," dat een harer leden met de taak belast wordt »*deze* Kamer" door eene andere te doen vervangen en het is DUS hoogst vereerend voor den man van 's Konings keuze, dat hij lid uitmaakt van *deze* »hoogvereerde" Kamer, aan welke Z. M. »een bewijs van Hoogstdeszelfs »groot vertrouwen" geeft, door iemand uit *haar* midden te kiezen, om haren aanzien den post van scherpregter te vervullen. Indien men nu de kracht van dit argument wel begrepen heeft, moet een ieder ook terstond het juiste der gevolgtrekking inzien: »dat hij, als hij de laatste be»trekking" (van lid *dezer* Kamer) »had »neêrgelegd, te kort zou hebben ge»daan aan het vereerende dat er *voor* »*de Kamer* in deze roeping gelegen was." Elk mensch die eenig gevoel van kieschheid en een grein gezond verstand bezit, ziet aanstonds in, hoe oneerbiedig het jegens »*deze* Kamer" zou geweest zijn, wanneer iemand anders, dan een harer leden, aan haar de doodstraf had voltrokken. Dat: »het vereerende dat er *voor de Kamer* »in deze roeping" (namelijk in de roeping om haar weg te zenden en eene andere Kamer — bij welke »van eene wet»telijke *fictie* eene *waarheid*" wordt gemaakt — in hare plaats te stellen) »gele»gen was," voornamelijk is onbetaalbaar. De heer DE KEMPENAER is, zoo als bekend is, zeer sterk in de persiflage en de satyre. Jammer dat het meerendeel der Kamerheeren de fijne *pointe* en het snijdende der spot niet zullen opgemerkt hebben!

Men zou denken, dat de heeren VAN HEEMSTRA en DE KEMPENAER hiermede *al* hun vernuft hadden uitgeput en *al* hunne argumenten hadden opgegeven. Volstrekt niet; zij hebben nog vernuft en argumenten in reserve. »Neen," zeide de heer DE KEMPENAER »de re»gering en *deze* Kamer staan niet tegen»over elkander, beiden hebben het»zelfde doel; het gemeen overleg is de »grondslag, en kan dat beter bevor»derd worden, kan er beter bewijs »van geleverd worden, dan wanneer, »zoo als hier, de regering en de na»tie gelijkelijk denzelfden persoon *tot* »*hetzelfde einde* oproepen?"

Hoe? Staan »de regering en *deze* »Kamer *niet* tegenover elkander?" Hebben »beiden *hetzelfde* doel?" Drukt dus het Voorloopig Verslag der Tweede Kamer den geest en de denkwijze van het ministerie *Burgerlijken Zin* uit? »Geheel de overweging der af»deelingen," lezen wij in het Voorloopig Verslag, »werd als beheerscht »door een *vijftal hoofdpunten*, welker »regeling zoodanig als zij thans door de »regering wordt voorgesteld, *niet met* »*de denkwijze van de meerderheid der* »*Kamer strookt*, terwijl echter de aan»dacht op die punten zeer bijzonder »moest gevestigd zijn, als geldende »het hier zoodanige grondwettige be»palingen en voorschriften, die òf *de* »*grondslagen zelve* van het staatsge»bouw betreffen, òf met een bij den »tegenwoordigen toestand des lands »minder dan ooit uit het oog te ver»liezen beginsel in naauw verband »staan, òf die in de teederste belangen »van den staatsburger en geheel het »volksleven ingrijpen." Deze vijf hoofd»punten zijn:

1. *Het stelsel van vertegenwoordiging;*
2. *De Raad van State;*
3. *De godsdienst;*
4. *Het onderwijs;*
5. *Het regt van vereeniging.*

In al deze punten nu staat, volgens de verklaring van den heer DE KEMPENAER, (die het èn als minister èn als lid der Kamer dubbel weten moet) »de regering *niet* tegenover deze Ka»mer; beiden hebben *hetzelfde* doel en »kan er" vraagt hij „»beter bewijs van »geleverd worden, dan wanneer, zoo »als hier, de regering en de natie" (de *natie?* of de *Provinciale Staten?*) »gelijkelijk denzelfden persoon tot *het»zelfde* einde oproepen"? Wij gelooven neen. Wij vinden het bewijs volkomen voldoende en zijn dan ook nu volkomen *overtuigd* van hetgeen wij sints lang *vermoedden*, dat het ministerie *Burgerlijken Zin* en de Kamer van het Behoud in het groote goochelspel dat thans aan het publiek vertoond wordt, *compères* zijn. Wij begrijpen thans ook hoe men nog aan de enkele vrijzinnige bepalingen in het wets-ontwerp DONKER CURTIUS gekomen is. Het zijn de overblijfselen uit het werk der commissie, die wel degelijk »tegenover *deze* Kamer" stond en volstrekt niet »hetzelfde doel" had. Hoe goed dat er een *gemeen overleg* bestaat, om ook de laatste sporen dier vrijzinnigheid uit het herzieningsontwerp te doen verdwijnen! Met volle regt mogt de heer DE KEMPENAER dan ook hier vragen:

»Kan dat gemeen overleg beter be»vorderd worden, kan er beter be»wijs van geleverd worden, dan wan»neer, zoo als hier, de regering en »de *natie*" (lees »en de *Provinciale Staten*") »gelijkelijk denzelfden per»soon tot hetzelfde einde oproepen?"

Een paar bedenkingen die ons nog op het hart liggen, zullen wij in een volgend artikel opperen.

Buitenlandsche berigten.

FRANKRIJK.

Parijs, *22 juli.* In de zitting der Nationale Vergadering van heden heeft de minister van Finantiën het woord, nadat eenige rapporten over petitiën, van alle belang ontbloot, waren uitgebragt. De minister begint met te verklaren, dat de hoop, door de vorige administratie geuit, de inkomsten des Staats boven zijne uitgaven te zien stijgen, voor dit jaar niet verwezenlijkt zal worden. Hij zegt, het bedrag van staatslasten over 1849 en zelfs over 1850 te zullen mededeelen, daar de geheele waarheid, ten dezen een zekerder grondslag voor het crediet zal zijn, omdat zij alle valsche geruchten zal doen ophouden. De raming van het budget over 1848 doet een verlies van 20 millioen op de patenten vreezen, en op de indirecte belastingen een verlies van 60 millioen. Wanneer alle hoofdstukken der ontvangsten op gelijke wijze verminderen, zou het deficit minstens een bedrag van 150 millioen uitmaken; maar de minister heeft het vaste vertrouwen, dat dit verlies de som van 120 millioen niet zal te boven gaan. De minister gaat daarop de onderscheidene hulpbronnen na, welke door zijn voorganger uitgedacht zijn, en van wier opbrengst hij moest afzien. Onder die bronnen komen voor de assurantiën voor 5 millioen en de opbrengst eener leening. Het totale bedrag van het deficit beloopt 135 millioen; dat deficit zal echter nog, door de aangenomen uitgaven van 6 juni tot 10 juli, vermeerderd worden met 45 millioen, voorts met 6 millioen voor de consolidering der schatkistbilletten en met 4 millioen voor de disconteer-kantoren, zoodat het geheel totale cijfer van het deficit 225 millioen, ronde som, beloopt. Ongelukkigerwijze zijn die cijfers juist; intusschen meent de minister, dat de jeugdige republiek daarvan de verantwoordelijkheid niet op zich heeft, daar het deficit zijn oorsprong heeft in het laatste gouvernement, en diens slechte administratie. Op het einde van 1848 zal het deficit in de kas eene som van 450 millioen beloopen. Om dat deficit te dekken bestaan er geene andere hulpmiddelen, dan die door den laatsten minister zijn voorgesteld en waaronder ook voorkomt de met de bank gesloten leening. In deze omstandigheden meent de regering een beroep te moeten doen op het crediet en op eene leening ten beloope van 175 à 200 millioen. De leening, welke de minister thans voorstelt, wordt geregtvaardigd door de noodzakelijkheid; zij zal strekken om alle verpligtingen van den Staat te dekken. Nu treedt de minister in becijferingen, welke moeten strekken om te bewijzen, dat de schatkist op geen tijdstip, waarop zij een beroep op het crediet moest maken, zich in zulk een goeden staat bevond. De opheffing van de belasting op het zout en de dranken, voor 1849 beloofd, zal eerst in 1850 in werking kunnen treden. De minister dringt bij de vergadering aan, om de urgentie van het wets-ontwerp te verklaren, dat hij nu zal aanbieden; door zoo spoedig mogelijk dit ontwerp in behandeling te nemen zal de vergadering de speculatie beletten en het beursspel onmogelijk maken. De minister geeft voorts de hoop te kennen, dat de Vergadering, tegenover deze lasten, de behoeften der schatkist niet vermeerderen zal, door het initiatief van uitgaven te nemen, welke, hoe achtenswaardig het outwerp ook zij, onbestaanbaar met de behoeften der schatkist geacht moeten worden. Het wets-onderwerp zelf bestaat uit zeven artikelen, waarvan de hoofdinhoud is: 1o. dat de leening van 250,000,000, door den vorigen minister uitgeschreven, wegens gebrek aan deelneming, vernietigd wordt verklaard; 2o. dat aan het ministerie van Finantiën een crediet wordt geopend van 13,131,000 fr., rente 5 pCts., tegen den koers van . . . . .; 3o. dat de prijs der verhandelde renten zullen betaald moeten worden in termijnen, loopende van 7 augustus 1848 tot 20 juli 1849; 4o. dat bij de storting van elken termijn, met uitzondering van den eersten, welke als depôt van waarborg zal beschouwd worden, aan de inschrijvers een coupon rente zal worden afgegeven, tegen den koers der negotiatie, de gestorte som vertegenwoordigende; 5o. dat de certificaten der twee eerste stortingen op de leening van 250 millioen (thans vernietigd) voor dezelfde waarde zullen berekend worden bij de eerste storting van de nieuwe leening. Na dezen termijn worden de certificaten der oude leening vervallen verklaard; en 6o. dat een ten honderd van het nominale kapitaal der nieuwe leening, als fonds voor de amortisatie-kas zal afgezonderd worden. Bij dit wetsontwerp was gevoegd een staat van de vlottende schuld der schatkist. Aan dezen staat ontleenen wij enkele cijfers, zoo als kas der depôts en consignatiën voor 17 millioen; spaarkassen 17 millioen; voorschotten der generale ontvangsten 17 millioen; storting van de bank op de leening van 150 millioen, 25 millioen; de schatkistbilletten, sedert februarij daargesteld, 4 millioen. De koers der leening is opengelaten om het beursspel te verhinderen. De Vergadering beslist de urgentie van dit ontwerp, besluit tot de verzending naar het committé van Finantiën, en bepaalt, dat de beraadslagingen daarover eerstkomenden maandag zullen plaats hebben.

— De berigten uit Italië zijn heden, in vele opzigten, hoogst belangrijk. De Fransche regering heeft gisteren twee telegraphische depeches ontvangen; de eerste meldt, dat Koning *Karel Albert*, voor zijn zoon den hertog *van Genua*, de kroon van Sicilië heeft aangenomen, welke deze onder den naam van *Alberto Amedeo* zal dragen. De tweede telegraphische depêche luidt aldus: »De Oostenrijkers zijn op 14 juli te Ferrara binnengerukt, ten getale van 5000, zij hebben de hoofdposten der stad bezet en eene oorlogs-belasting geheven. De Paus heeft geprotesteerd, en de Romeinsche Kamer van Afgevaardigden heeft, met algemeene stemmen, een ontwerp aangenomen, dat een verbond van alle Italiaansche staten tegen Oostenrijk ten doel heeft." Omtrent dit feit deelen de dagbladen de volgende bijzonderheden mede: Vijf duizend Oostenrijkers zijn de Po overgetrokken en hebben Ferrara zonder slag of stoot vermeesterd, belovende de Po weder te zullen overtrekken binnen twee dagen, indien de prolegaat er in toestemde om de citadel voor twee maanden te approvianderen. De Oostenrijkers waren onder bevel van den generaal *Liechtenstein*. De *Gaz. Piem.* van den 18den meldt, dat *Karel Albert* een legerkorps onder den generaal *Bava* tegen de Oostenrijkers, die de Po waren overgetrokken, heeft gezonden, hetzij om het garnizoen van Ferrara te versterken of om het hertogdom Modena te bemagtigen. Volgens brieven uit Boulogne van den 16den zouden de Oostenrijkers de Po weder in overhaasting overgetrokken zijn en zelfs materieel van artillerie in de citadel van Ferrara achtergelaten hebben. De 6000 Oostenrijkers, welke den 14den te Ferrara waren aangekomen, hadden plotseling den 15den bevel ontvangen de Po weder over te trekken, en hunne terugtogt was gelijk aan eene vlugt. De Oostenrijksche troepen te Bandeno hadden hetzelfde gedaan. Deze plotselinge aftogt was veroorzaakt door de nadering van 9000 Piemontezen, welke *Karel Albert* naar Ostiglia had gezonden.

De Fransche gezant te Rome moet den Paus de gewapende hulp van de Fransche republiek, zoo noodig, aangeboden hebben.

BELGIË.

† *Brussel*, *18 juli.* Het schijnt thans zeker dat de beschuldigden in de zaak van den aanval te *Risquons-tout*, dat is de republikeinen, die naar men meent, dien aanval hebben bewerkt, voor de regtbank van Brussel zullen komen. De openbare opinie houdt zich hoofdzakelijk op dit oogenblik met dit belangrijk geding bezig, niet zoozeer om de gewigtigheid der personaadjen, als om de ontdekkingen, welke in den loop van het proces kunnen gedaan worden. Iets zonderlings is het, en daarbij niet zeer aanmoedigend voor de beschuldigden, dat de mannen die alhier bekend staan als hoofden van de republikeinsche partij beweeren met de kerels van *Risquons-tout* en met derzelver Belgische vrienden, hoegenaamd niets gemeens te hebben, noch te willen hebben. Men noemt zelfs een paar republikeinen, die ofschoon slim genoeg, om zich in de zaak niet te hebben laten betrekken, er de voornaamste aanstokers van zijn, en die op dit oogenblik hoog en laag zweren dat zij de beschuldigden niet kennen. Voor het overige was, blijkens de acte van beschuldiging, heel de aanslag zoo slecht berekend, en zijn de personen die er zich aan schuldig maakten van zoo weinig beduidenis, van zulke gemeene faam, dat men de houding der voorname republikeinen tegenover die *dompelaars* zeer wel begrijpt. Generaal *Mellinet*, een suffende grijs, moest, volgens het plan der aanvallers, president van de republiek zijn, dit geeft u den maatstaf van den ernst en het gewigt der zamenzwering. Sedert eenige dagen is de politie der hoofdstad op het spoor van eene nieuwe kleine zamenzwering gekomen. In de *Leopoldswijk* en in de *Warande* hadden in de laatste dagen vereenigingen van arbeiders zonder werk plaats. Eenige welbekende personen, van die zamenrottingen gebruik willende maken, begonnen onder dezelve geld uit te deelen. Dit duurde zoo twee, drie dagen. Weldra was men van dit alles onderrigt; er werden eenige huiszoekingen gedaan, men ontdekte bij sommige werklieden dolken en andere wapens, en de zamenrottingen werden streng verboden; zal het alles nu daarbij blijven? dit weet men niet; men vreest van neen. — Ons ministerie wint niets in de publieke achting. Halve maatregels tegen de Vlaamsche verarming, bedeesdheid in het nakomen zijner schoonklinkende beloften, egoïsmus en veel windmakerij, ziedaar deszelfs karakter. Nogtans blijft het in de Kamers eene ontzaggelijke meerderheid behouden. Omtrent honderd stemmen hebben het adres in antwoord op de troonrede aangenomen tegen drie; maar zulks verblindt niemand dan mogelijk het ministerie zelf en de dagbladen, welke het met toelagen ondersteunt, daar iedereen begrijpt dat de staat van zaken in Frankrijk en de vrees voor onlusten binnen 's lands alleen de gezindheden den moed geeft een ministerie te ondersteunen dat haar vertrouwen niet bezit, noch kan bezitten. — Wat de troonrede zelve betreft, die zou men voldoende kunnen heeten, zoo men niet wist wat eigenlijk eene troonrede sedert eenige jaren beteekent en wat staat er te maken is op de mannen die dezelve den Koning in den mond leggen.

— Onze kiezingen voor den provincialen raad zijn onbemerkt en zonder de minste worsteling voorbijgegaan. In collegiën waar 4000 kiezers waren ingeschreven, zijn er naauwelijks 1000 die zich van hunne kiespligt komen kwijten. Politische regten zijn een schoon ding; maar hij, wien men ze geeft moet niet onder zoo drukkende omstandigheden gebogen gaan, als die welke thans op handel en nijverheid wegen. — Troostend is te midden der algemeene stremming, waaraan de arbeid ten prooi is, het voorkomen van den oogst. Weinige jaren zullen voor België zoo vruchtbaar geweest zijn. Van aardappelziekte hebben wij nog geen spoor ontdekt. Nogtans is men niet zonder vrees voor den winter, en ducht men, dat, moet het gebrek aan werk nog lang voortduren, onze arbeiders door den nood gedreven tot woelingen zullen overgaan, waarvan men in de zamenrottingen in de Warande alreede voorboden meent te bespeuren.

Binnenlandsche Berigten.

Eindhoven, *23 juli.* Gisteren namiddag is de heer mr. *van Beusekom*, fungerend regter-commissaris, geadsisteerd met den griffier en vergezeld van den substituut-officier van justitie vertrokken naar de gemeente Mierlo, ten einde aldaar omtrent het voorgevallene ter zake der tienden, nader onderzoek te doen. Genoemde heeren zijn gisteren avond circa 11 ure teruggekeerd; even te voren werd door de marechaussée uit de gemeente Mierlo een persoon gevankelijk binnen gebragt; van de drie bevorens gearresteerden uit Mierlo is één ontslagen.

Heden voormiddag ten half tien ure passeerde door deze stad naar de gemeente Someren, een half escadron lanciers, komende van Tilburg, van waar zij heden nacht vertrokken zijn.

Ik heb verder van geene ongeregeldheden iets meer vernomen. (*Hand.*)

Arnhem, *24 juli.* Men leest in *de Limburger*:

»De Afgevaardigden van het Hertogdom Limburg bij de hooge Duitsche Constituerende Nationale Vergadering te Frankfort, aan hunne Mandatarissen.

»MIJNE HEEREN!

»Het lot van Limburg is thans beslist. De hooge Duitsche Nationale Vergadering heeft eenstemmig en onherroepelijk uitgesproken, dat het Hertogdom Limburg uitsluitelijk Duitsche Staat is en niet meer als Nederlandsche provincie kan en mag beschouwd worden.

»De vereffening der schuldvraag blijft aan *de goedkeuring der hooge Nationale Vergadering* onderworpen, en hierin vinden wij eenen zekeren waarborg tegen alle opdringing van vreemde schulden.

»Uwe afgevaardigden, mijne heeren, rekenen het hunnen pligt, bij deze gelegenheid, hunne landgenooten met den meesten nadruk aan te bevelen, overal en in alle omstandigheden, de rust te bewaren en de bestaande wetten te eerbiedigen, totdat dezelve door andere, nader te bepalen, vervangen zijn geworden. Dit is voor een ieder burgerpligt.

»*J. L.* baron *van Scherpenzeel.*
»*A. Schoenmaeckers.*"

Mengelwerk.

Varia.

's Gravenhage, — juli.

Het Brusselsche dagblad *L'Indépendance Belge*, van den 14den dezer, behelst de volgende:

»Kennisgeving:

»Het gezantschap der Fransche republiek in België maakt bij deze kennisgeving bekend, dat al de akten door deszelfs kanselarij af te geven, als: visa's van passen, passen, volmagten, notariële akten, certificaten van leven, declaratiën, enz., enz., voortaan, overeenkomstig de bevelen van de regering der republiek, onderhevig zijn aan eene tax, bepaald bij het vigerend consulair tarief, 't welk in de bureaux van het gezantschap aangeplakt is."

Ziedaar een maatregel, die navolging verdient. Tegenwoordig viseren onze gezantschappen, gelijk overigens schier alle, kosteloos de passen welke men hun aanbiedt, en geven zij eveneens gratis certificaten van leven af; terwijl zij zich in den regel met geene andere akten van bovengemelden aard belasten. Maar waarom zou onze regering hun daartoe niet magtigen? Verdient een Nederlandsch diplomaat in den vreemde althans niet even veel geloof, bij Nederlandsche autoriteiten of personen, als een vreemde notaris? Waarom moet een Nederlander, die zich bij voorbeeld te Brussel of Parijs bevindt en eene autentieke procuratie aan eenen in Nederland wonenden Nederlander geven wil, zich daartoe bij eenen Brusselschen of Parijsschen notaris vervoegen? waarom kan hij die procuratie niet passeren voor den Nederlandschen gezant of zaakgelastigde? Eveneens wat testamenten aangaat: waarom moet de Nederlander te Parijs of Brussel zijn testament passeren ten overstaan van een' vreemden notaris, en stelt men het hem niet vrij een olographisch testament te deponeren ter kanselarij van het Nederlandsch gezantschap? — Indien onze diplomatische zendingen met zoodanige autoriteit werden bekleed, en wijders gemagtigd wierden om, naar een bepaald tarief, een klein regt voor *visa's* enz. te heffen, zoo zouden de daaruit voortvloeijende emolumenten aanzienlijk genoeg wezen om de regering te veroorloven de bezoldiging onzer missiën aanmerkelijk te verminderen; hetgeen eene der doelmatigste besparingen zijn zou.

Waarlijk, indien het met die zoo veelvuldig bepraatte *besparingen* en *bezuinigingen* slechts ernst ware, er zou beduidend kunnen worden bespaard, de lasten des volks zouden aanmerkelijk kunnen worden verligt!

Maar alles bepaalt zich bij ijdel gebabbel. Voortdurend daagt er een nieuw ministerie met nieuwe beloften op. De heeren der Staten-Generaal, meerendeels beambten, zonen, vaders, ooms van beambten, willen den »nieuwen minister" niet bemoeijelijken; »men moet hem tijd laten"; en als eindelijk iedereen zou moeten erkennen dat men hem tijd genoeg gelaten heeft, dan daagt er weder een nieuwe minister op, en »het tijd laten" vangt *da capo* aan!

»*faut d'la patience*, Nederlanders maar . . . .
pas trop n'en faut;
L'excès en tout est un défaut."

De gronden, welke ons ministerie DONKER CURTIUS voor het aanhouden eener Eerste Kamer bijbrengt, hebben, men moet het erkennen algemeenen bijval gemist. Dit kon dan ook bezwaarlijk anders; want als grappenmakers ernstig willen zijn, worden zij gewoonlijk abracadabrisch. Zijne Exc. DIRK DONKER — de gemeenzame koppeling van naam en voornaam alleen duidt het reeds aan — behoorde nooit den ernstigen man te willen spelen. Dit late hij liever over aan zijn' uitgestreken collega van Binnenlandsche Zaken. Ziehier, bij voorbeeld hoe Zijne DIRKSCHE Excellentie, in zijne rol blijvende; de noodwendigheid eener Eerste Kamer hadde kunnen staven: Een dag — toen in de Vereenigde Staten het beginsel van dubbele vertegenwoordiging nog niet aangenomen was — had WASHINGTON op zijn landgoed van Mount-Vernon, eenen zijner collega's, een' verklaard voorstander van eene enkele Kamer, ten eten. Het was, geloof ik, de beroemde JEFFERSON. Des avonds werd er, als naar gewoonte, thee gedronken. De beroemde JEFFERSON zette het kopje aan zijne lippen, en gaf een' pijnlijken schreeuw. De thee was te heet en hij had zich gebrand. JEFFERSON zocht met de oogen het schoteltje, neemt het van de tafel, schenkt er een gedeelte van zijn thee in over, welke er intusschen in bekoelt en hem toelaat te drinken, zonder gevaar van blaren aan de lippen te bekomen. In een armstoel gezeten, het regter been over het linker gekruist, het kopje in de ééne, het schoteltje in de andere hand, zeide JEFFERSON nu aan WASHINGTON:

— Laat ons thans het vraagstuk der nationale vertegenwoordiging behandelen.

— Gij hebt het daar juist ten voordeele der tweeledige beginsels opgelost, antwoordde WASHINGTON.

— Hoe dat, als het u belieft?

— Terwijl gij uwe thee dronkt. De eigenaardigheid van het kopje is de hitte lang te behouden en, bij gevolg, de lippen te branden die het aanroeren. Dit is de eerste vergadering — of Tweede Kamer — die niet dan heete besluiten neemt. Nu giet gij uwe thee over in het schoteltje, en terstond wordt het brandende vocht een aangename drank, die juist genoeg warmte heeft behouden om u op zijne geur te vergasten en uwe maag te lenigen. Ziedaar de tweede Vergadering — of Eerste Kamer — die het gevaarlijke der andere wegneemt. Laat ons dus in onze staatsregeling eene Vergadering kopje en eene Vergadering schoteltje opnemen. De politische thee zal er den verbruiker des te heilzamer om zijn.

JEFFERSON dacht er eenige oogenblikken over na, en verklaarde toen aan WASHINGTON dat hij volkomen van zijne meening was, en dat een goed georganiseerde staat zijne volksvertegenwoordiging in kopje en schoteltje moest verdeelen.

»Z. M. heeft aan den gewezen minister van Justitie, mr. M. W. DE JONGE VAN CAMPENS-NIEUWLAND een pensioen verleend van *f* 4541 's jaars —" (*Handelsblad*). Vier duizend vijf honderd een en veertig guldens 's jaars, als pensioen aan den ijdelen babbelaar, die ons met wetten bedreigde, welke onze vrijheid van pen en tong zoude hebben versmoord — ziedaar dan toch nuttig bestede landsgelden! hoop ik. Vier duizend vijf honderd een en veertig gulden aan den *rijken* jonker VAN CAMPENS-NIEUWLAND, die een paar jaar, droevig genoeg, als minister van Justitie fungeerde!

Jammer maar dat Z. M. zulke pensioenen niet uit hoogstdeszelfs eigene kas verleent. Vermoedelijk zouden wij dan wat duurzamer ministers bekomen.

Bij onze tallooze ministerswisselingen, maken pensioenen van *f* 4541, per hoofd, eene beduidende som!

Hoeveel ministers hadden wij wel; sedert de troonsbestijging van Z. M. WILLEM II?

Ziehier eenige inlichting omtrent den oorsprong der waardigheid welke thans, onder den titel van *Rijksbestuurder*, door de Duitsche Nationale Vergadering te Frankfort, aan den aartshertog JOHAN opgedragen is. De Latijnsche benaming *Vicarius*, — plaatsvervanger — wordt, gelijk men weet verklaard door *qui alterius vices regit* die eens anders plaats vervangt. Oudtijds waren er twee keizerlijke vicarissen of rijksbestuurders, namelijk de keurvorst van den Paltz of de keurvorst van Beijeren, die overeengekomen waren dat zij om beurten die waardigheid zouden bekleeden, en de keurvorst van Saksen. Zij vervulden geene functiën dan bij afwezigheid des keizers en na zijn dood, *ad interim*. Bestond er echter een *Koning van Rome*, dan was deze algemeen rijksbestuurder, vicaris-generaal van het rijk. De rijksbestuurders regelden de aangelegenheden des rijks en administreerden deszelfs inkomsten; zij ontvingen de hulde der vasallen, en bevestigden in de leenen, met uitzondering der vorstendommen, waarover slechts de Keizer beschikken kon. Zij vergaven burgerlijke en geestelijke bedieningen. Bij zijne troonsbestijging bekrachtigde de keizer wat zijne plaatsvervangers — vicarissen — hadden verrigt; desniettemin moesten zij, die hunne hulde hadden afgelegd in handen der rijksbestuurders, dezelve bij den Keizer hernieuwen. Als rijksvicaris regelde de keurvorst van Saksen alles wat betrekking had tot de rijksdagen en vergaderingen van keurvorsten, alsmede alles wat de krooning des Keizers betrof.

Zoodanig waren voorheen de keizerlijke vicarissen of bestuurders des rijks. Aan den thans herleefden titel zijn geheel andere functiën verbonden.

Ter eere van de mannen des behoudenden regeringsstelsels, moet worden gezegd, dat zij ons verschoonden van de instelling der *prebendes*. Dit meer Britsch dan Nederlandsch misbruik, hier te lande aangebragt door graaf SCHIMMELPENNINCK, werd onverstoord door het kabinet DONKER CURTIUS gevestigd, en bloeit thans luisterrijk en voorbeeldig in het ministerie. Deszelfs aanhang vleit zich, de nieuwe instelling weldra mede in toepassing gebragt te zien bij andere staatscollegiën, en ten voordeele van mindere beambten. Het volk van Nederland, meenen zij, is goed en rijk genoeg om volop *prebendes* te betalen.

Gelijk gezegd, komt aan Zijn Hooggeboren den heer grave SCHIMMELPENNINCK de eer der invoering toe. Hij was de eerste die zich als president minister te 's Gravenhage zijn post van gezant te Londen als prebende voorbehield. In de zwaarwigtigste en gevaarlijkste omstandigheden, waarin volgens den heer MUTSAERS, ieder dag een jaar was, liet hij dien post een paar maanden, ten zijnen behoeve, vaceren, behoudens zijne bevoegdheid om er inmiddels de emolumenten van te trekken.

Dit voorbeeld beviel bijzonder aan Zijn Hoog Wel Geboren den heere baron BENTINCK (VIOOL), als minister van Buitenlandsche Zaken. Wat de graaf deed ten opzigte van het Londensch gezantschap, deed de baron ten aanzien van ons gezantschap te Brussel. Alleenlijk deed hij het nog meer *sans gêne*; er werd geen raad van legatie met de interimaire waarneming des gezantschaps belast; maar de jongste onzer secretarissen, die zich vermoedelijk het goedkoopst liet vinden, werd er heen gezonden, met het minderjarig zoontje van den secretaris-generaal des departements van Buitenlandsche Zaken. Posito nu, dat Zijn Hoog Wel Geboren, de prebendaris, drie à vier honderd gulden 's maand aan de beide voormelde heertjes uitkeert, dan blijven hem, die twee duizend gulden maandelijks van zijne prebende trekt, nog *f* 1600 à *f* 1700 's maands over, welke gevoegd bij zijne *f* 18000 's jaars, als minister van Buitenlandsche Zaken, een aardig inkomen uitmaken.

Dit is dan ook, voor het oogenblik, de rijkste Nederlandsche prebende, welks afschaffing aan de natie jaarlijks *f* 16000 zou kunnen doen besparen; tenzij men oordeelde dat een blijvend zaakgelastigde te Brussel, à *f* 8000 's jaars, niet even goed onze diplomatische belangen in België zou kunnen bevorderen, als voormelde prebendaris te 's Hage en zijne jeugdige vicarissen in de Belgische residentie.

De in de tweede plaats rijkst bezoldigde minister is mr. DE KEMPENAER, die bij zijn tot prebende verheven rijks-advocaatschap van *f* 3000 nog het lidmaatschap der Tweede Kamer à *f* 2500 cumuleert. Het spreekt van zelf dat mr. DE KEMPENAER die *te 's Gravenhage*, behalve het lidmaatschap der Tweede Kamer, het ministerschap waarnemen moet, niet tevens *te Arnhem* als rijks-advocaat voor de provincie Gelderland kan fungeren. Hij laat dan ook laatstgenoemde betrekking door een zijner zonen als *adjunct* waarnemen, gelijk de baron BENTINCK, geene zonen hebbende, zijn post te Brussel door meergemelde jonge heertjes waarnemen laat.

Na de twee voornoemde ministers en prebendarissen komt de minister LIGHTENVELD, die tevens lid van den Raad van State is en deswege *f* 5000 jaarwedde geniet. Deze heeft echter, voor zoover men weet, als staatsraad nog geen adjunct gekregen, noch vicaris benoemd. Ook kon zijn lidmaatschap van den Raad van State slechts als eene halve prebende worden beschouwd; naardien hij hetzelve waarneemt voor zoover zijne bezigheden als minister het hem toelaten. Daar de vergaderingen van den Raad van State en die van den Raad van Ministers beide te 's Gravenhage en niet altoos op dezelfde uren worden gehouden, zoo gaat dit min of meer te zamen, terwijl niets verhindert dat hij, die *als minister* werkt, tevens gecenseerd wordt als *staatsraad* te werken.

Men ziet naar gelang van den korten tijd die er sedert de invoering van het stelsel der prebendes hier te lande verliep, heeft het zich reeds tamelijk ontwikkeld en bestaat er reden te verwachten, dat het zich aldra over alle takken van bestuur verbreiden zal.

De redactie der *Arnhemsche Courant*, in haar nommer van den 19den dezer, gewag makende van het Voorloopig Verslag der Tweede Kamer, betrekkelijk de ontwerpen van gewijzigde grondwet, zegt:

»Eén ding is ons na het lezen van het Voorloopig Verslag, duidelijk geworden: dat het, met zulk eene Kamer, *volstrekt onmogelijk* is tot eene volledige, doortastende grondwets-herziening te geraken."

Dit gevoelen was, gelijk ik meermalen te kennen gaf, reeds lang bij mij gevestigd. Zoodra ik wist dat het Ontwerp der staats-commissie regtstreeksche verkiezingen voor de Staten-Generaal inhield, ontveinsde ik mijne overtuiging niet, dat de Kamer dezelve afwijzen moet. Nagenoeg niemand deelde toen deze mijne meening, en ziedaar, dezelve nu nogtans bevestigd door het voorloopig verslag der Tweede Kamer zelve, waarin na allerlei niets beduidende aanmerkingen, verklaard wordt: »*dat de overgroote meerderheid zich ten slotte wel vereenigen moest in de afkeuring van het voorgedragen stelsel van vertegenwoordiging, in zijn verband en zijnen zamenhang beschouwd.*"

Wat nu te doen? vraagt de redactie; en zij laat daarop volgen:

»Er is, naar onze meening, thans slechts één middel overig.

»Het is dat, 't welk door den heer VAN ROSENTHAL in zijne opmerkelijke nota werd voorgeslagen. De heer VAN ROSENTHAL stelt namelijk voor om, bij de wet, de noodzakelijkheid te verklaren tot het buiten werking stellen van art 81 der bestaande grondwet (1), en tot tijdelijke invoering, *onder de noodig bevonden wijzigingen*, van het voorloopig kiesreglement, in het laatste der ingediende wetsontwerpen vervat, ten einde, na aanneming door de dubbele Kamer, aan de, krachtens dat kiesreglement, zamen te stellen Kamer de tegenwoordige wets-ontwerpen ter definitive beoordeeling zouden kunnen worden voorgelegd."

»Wij vereenigen ons ten volle met dit voorstel," vervolgde de redactie. »Wij zijn overtuigd dat dit

(1) Art. 81 zegt: »Eene dier Kamers bestaat uit »58 leden, benoemd *door de staten der provinciën*, »te weten voor" enz.

»het éénig middel is, om *op legale wijze* tot eene »waarlijk afdoende en populaire grondwet te komen."

Ook ik vereenig mij daarmede ten volle; ook ik gevoel die overtuiging, behoudens de reserve, trouwens reeds door de redactie gemaakt, dat »*onder de* »*noodig bevonden wijziging* van het voorloopig kiesre-»glement" begrepen zij de vervanging van »hen die vol-»gens de reglementen, voor de stedelijke besturen en op »de zamenstelling der provinciale staten, de vereischten »bezitten om tot kiezers te worden benoemd," door de tegenwoordige *stemgeregtigden*. Immers, zal de nieuwe grondwet de uitdrukking zijn van den nationalen wil, zal zij eene nationale kracht vestigen, zoo moet zij worden daargesteld, niet door vertegenwoordigers van het gering getal der thans tot *kiezers* verkiesbare burgers, maar door vertegenwoordigers der oneindig talrijker *stemgeregtigden*.

Volkomen juist zegt wijders de heer VAN ROSENTHAL, in zijne voormelde nota:

»Daarenboven zou, bij het aanwezig zijn van eene »volksvertegenwoordiging wier bevoegdheid door nie-»mand zoude kunnen worden betwist" (namelijk wanneer zij door de *stemgeregtigden* benoemd ware) »de vorming van een definitief ministerie tot stand »kunnen worden gebragt, dat in de meerderheid der »nieuwe Kamer een krachtig steunpunt vindende, »meer dan een tijdelijk ministerie in staat zou zijn »om in het midden der gewigtige gebeurtenissen, »waardoor het wereldeel beroerd wordt, de belan-»gen des vaderlands met klem te handhaven en aan »den drang van menigvuldige verwikkelingen het »hoofd te bieden."

Ik voeg er bij: En ons eindelijk eens in ernst de zoolang voorgespiegelde en zoo hoog noodige bezuinigingen in het staatsbestuur te verschaffen.

Overigens is het veel natuurlijker en logischer dat de beoogde wijzigingen in de grondwet daargesteld worden door de nieuwe in te voeren volksvertegenwoordiging dan door die, welke men, om hare bevonden ondoelmatigheid, wenscht af te schaffen. Ja, het strijdt eigenlijk met het gezond verstand dat men aan Kamers welke men onvoldoende acht, de daarstelling, eener nieuwe grondwet zou opdragen. Immers oordeelt men onze tegenwoordige Staten-Generaal geschikt om ons eene goede grondwet te vervaardigen (hetgeen dan toch wel de moeijelijkste taak van staatsmannen is, en de opgeklaardste, vrijzinnigste begrippen vordert) waarom wil men dan die Staten-Generaal door andere vervangen?

Eene nieuwe grondwet te vragen aan vertegenwoordigers welke men ter zijde stellen wil, is eene tegenstrijdigheid van bedoeling.

Acht gij uwe vertegenwoordiging goed, zoo behoudt ze; acht gij ze niet goed, zoo vraag haar dan ook niet dat zij u nieuwe grondwetten geve.

Bij koninklijk besluit is aan jhr. mr. W. L. F. C. ridder VAN RAPPARD als gewezen minister van Finantiën (*gedurende een paar maanden*, meen ik) een pensioen verleend van *f* 1722. — Het is dus nog zoo onvoordeelig niet, al kan het dan ook slechts voor eenige weken »ook eens minister te zijn." Intusschen blijkt het al meer en meer hoe kostbaar die onophoudelijke minister-wisselingen uitkomen.

Ingezonden Stukken.

Het pensioen van den ex-minister VAN RAPPARD.

Het is treurig om te zien, een man van zoo uitstekende verdiensten, een man aan wien het land zoo groote verpligtingen heeft, thans miskend en verwaarloosd, zich gedwongen ziet een pensioentje van den staat te vragen. Te *vragen*, — want de wet op de burgerlijke pensioenen zegt zoo duidelijk in art. 22:

»Geen pensioen wordt verleend dan op *aanvrage* van of van wege de belanghebbenden."

De groote VAN RAPPARD, allengskens alle hoop op de herovering van den presidialen stoel in het hof van Gelderland ziende verdwijnen, zag zich genoodzaakt om een pensioentje te *vragen!* Wat zal het hem veel hebben gekost; want hij was een aartsvijand van *vragen*, zóó zelfs, dat hij slechts met eene kleine meerderheid door de Provinciale Staten van Gelderland op de voordragt geplaatst werd in de maand april ll., alleen omdat hij het NIET over zijn hart had kunnen verkrijgen bij de leden rond te loopen en om hunne stemmen te verzoeken.

De kiesche man heeft nu echter om een pensioentje moeten vragen, dat hem, tot elks genoegen, is bewilligd ten bedrage van *f* 1722. — Men vindt het echter wel wat weinig voor zoo veel verdienste.

Morgeesten vindt men ten allen tijde, en vooral in den tegenwoordigen in legio. Er zijn er voor wien het morren een zielsgenoegen is, en die over alles morren, zelfs over een pensioentje aan den grooten VAN RAPPARD. Ik heb er gehoord, die beweerden, dat dit pensioen in strijd was met de wet; dat, als men belastingen, zoo drukkend als die van ¾ percent op de bezitting, uitschreef, men wel naauwlettend op elken gulden mogt toekijken; en zulke onbekookte redeneringen meer. Is het jonkheerlijk pensioen in strijd met de wet? — Maar wat doet dat er toe als het maar billijk is? — En wat kan der natie een paar duizend gulden 's jaars verschelen? — weest verzekerd, dat ieder burger van Arnhem, van Gelderland, ja van Nederland, met veel meer pleizier betaalt aan de schatkist, nu hij weet, dat zijn sober penninkske regelregt in den zak van den verdienstelijken VAN RAPPARD vloeit. Voor mij althans is het eene ware zielevreugde, een balsem op de wonden, die de fiscus mij slaat, bij het offeren mijner schamele vijfjes te bedenken, dat zij welligt strekken zullen om het lot van den miskenden VAN RAPPARD te verzachten.

En die wet op de pensioenen, — foei! daar moest geene wet op zijn, opdat morgeesten geen voorwendsels vinden konden voor hun gemor. Verbeeld u, dat zij u daar art. 30 voorlezen:

»Burgerlijke gepensionneerden kunnen hun pensioen *niet gelijktijdig* genieten met *inkomsten* of *belooningen* uit de geldmiddelen van den staat, van deszelfs overzeesche bezittingen, of van fondsen onder het beheer des rijks geplaatst, in betrekkingen die ter begeving staan van het algemeen bestuur, wanneer het vereenigd bedrag de som van *f* 500 overtreft."

En als zij u nu dat artikel hebben voorgelezen, herinneren zij u, dat de groote VAN RAPPARD in zijne kwaliteit van lid der Eerste Kamer, uit de geldmiddelen van den staat eene belooning trekt van *f* 3000; en dan kijken zij u met groote oogen aan, en zetten eene hooge borst en eene vervaarlijke keel op, en vragen: »Nu, hoe rijm je nu dat pensioen van VAN RAPPARD met de wet?"

Ik erken, dat ik eenigzins verbluft stond toen mij die vraag werd gedaan. Waarachtig, hij krijgt behalve zijne toelage van *f* 3000, nog *f* 1722, dat is te zamen *f* 4722 uit 's lands kas. Nu, dat mag de man ook wel hebben, al doet hij er ook niets voor. Wij anderen, wij willen gaarne nog wat harder werken en onze noodigste uitgaven nog wat meer beknibbelen om hem een genoegelijk en zorgeloos leven te bezorgen te vallen. Maar die lastige wet!

Daar valt mij iets in. — Zou het kunnen wezen dat die *f* 3000, aan de leden der Eerste Kamer verstrekt, niet werden beschouwd als eene *inkomst* of *belooning*, maar alleen als eene *vergoeding* der onkosten, welke die heeren moeten maken om een paar maal 's jaars, voor een paar dagen naar 's Gravenhage te gaan? — Maar hoe dan voor hen, die in den Haag wonen? — Of voor hen die nooit opkomen? — Zoo zijn er die gezantschappen buiten 's lands bekleeden, anderen die altijd ziek zijn; — waarlijk men moet erkennen, dat die *f* 3000 eigenlijk wel eene *inkomst* zijn. En die reiskosten voor hen die binnen'slands wonen; — nu de spoorwegen liggen, gaat het zoo vlug en zoo goedkoop, dat het geen naam mag hebben. Waarlijk, als ik lid van de Eerste Kamer was, ik zou denken eene heel aardige *inkomst* uit 's lands kas te trekken, en mij, met het oog op art. 30 der wet, zeer bedenken nog bovendien een pensioen te *vragen*.

Maar neen, als ik lid van de Eerste Kamer was, dan zou ik er mij niet over *bedenken*, want dan zou ik gansch andere idées hebben dan thans. Dan zou ik mij verbeelden, dat het goede volk mij nooit genoeg kon betalen, en ik zou het der natie als eene eer aanrekenen, dat ik haar geld wel wilde zakken. Ik zou bovendien denken: Wacht maar, jijlui liberale ministers, als je mij pensioen weigert, dan zal ik het je wel inpeperen; je hebt mijne stem noodig voor je dwaze wetsontwerpen; ik heb ééne stem voor mij zelf en nog een stuk of drie, vier voor mijne getrouwe satellieten, — en dat maakt al heel gaauw de meerderheid in onze Eerste Kamer. Ik stem alles af als je mij niet behoorlijk betaalt.

Ik weet nu niet of de groote VAN RAPPARD zóó denkt als ik denken zou, in het *ondenkbaar* geval namelijk, dat ik lid der Eerste Kamer ware; — maar het is mogelijk, dat onze heeren ministers soortgelijke idées bij dien jonkheer veronderstellen, — en dat die veronderstelling aanleiding heeft gegeven tot zekere rekkelijkheid en wringing van art. 30 der pensioenwet. Wij zouden in dat geval gelegenheid hebben eene bijzondere slimheid van overleg bij die heeren ministers op te merken, eene slimheid, die, dunkt mij, mede doorstraalt in het tweede der additionneele artikelen van de grondwet, luidende:

»Allen, die, uit kracht der bepalingen van de grondwet of van andere wetten, voor hun leven waren aangesteld, en wier betrekking, ten gevolge der herziening of der uit kracht daarvan in te voeren orde, komt te vervallen, blijven twee derden genieten der vaste jaarwedde of *retributie*, *hun*, *onder welken naam ook*, verleend."

De gansche sierlijke omschrijving van: »allen, die enz." — beteekent eenvoudiger: »De leden der Eerste Kamer en van de regterlijke magt." — Want anderen zijn er volstrekt niet, welke in de termen van dit artikel kunnen vallen. Nu beloven de ministers aan de leden der Eerste Kamer, als zij de ontwerpen aannemen, toch altijd nog een vast inkomen van *f* 2000 — waarvoor zij dan niets hebben te doen, en niet het minste reisje te bekostigen hebben. Die toezegging van *f* 2000 vast, is een behendig uitgeworpen aas, naar hetwelk de leden der Eerste Kamer happen zullen, als de haaijen naar het uitgeworpen stuk spek. Maar als nu ook de groote VAN RAPPARD met dat aas van *f* 2000 vast inkomen gevoed wordt, dat dan in geen geval meer eene *vergoeding* voor reis- en verblijfkosten heeten kan, hoe zullen dan onze ministers zijn *gelijktijdig* pensioen van *f* 1722, rijmen met artikel 30 der pensioenwet?

De kleingeestige, bekrompene wet, die ons beletten zou levenslang den miskenden VAN RAPPARD, met wien ieder medelijden moet hebben, jaarlijks te begiftigen met *f* 3722 — dat is, met nog slechts ruim *f* 400 meer, dan hij als president van het hof van Gelderland genoot. Die edele man, die zich heeft *opgeofferd* voor het vaderland, toen hij voor het presidentschap bedankte, dien zouden wij met niet meer dan *f* 2000 's jaars mogen beschenken! Al was hij stil president gebleven, dan behield hij nog altijd ¾ van zijne wedde van *f* 3,300, — dat is *f* 2,200 — zoodat hij *f* 200 's jaars schade zou lijden, door de aanvaarding van het ministerschap. En dat mag niet; dat kan niet; dat zou schandelijke ondankbaarheid wezen.

Neen, als de ministers zich door de wet gebonden rekenen, en aan de morgeesten toegeven, hetgeen te vreezen staat, dan stel ik voor eene nationale inschrijving voor den grooten VAN RAPPARD te openen. Aan het bureau dezer Courant zullen van nu af aan daarvoor lijsten gereed liggen, en noodig ik mits dezen de Arnhemsche burgers uit, een goed voorbeeld te geven. Het komt immers op hetzelfde neer, of wij hem regtstreeks, dan wel door tusschenkomst van den heer ontvanger BEVERLY onze milde bijdragen verstrekken?

(*Een dankbaar Vaderlander.*)

Marktprijzen.

NIJMEGEN, 24 juli 1848.

Tarwe vond heden weinig begeerte, doch werd ook niet veel geveild. Men moest om te kunnen koopen, vorige prijzen besteden; *Hooglandsche f* 10 à *f* 10.50; *Inlandsche* en *Cleefsche f* 7.50 à 8.50; geringe soorten zouden tot *f* 6 à *f* 7 naar deugd verkrijgbaar zijn geweest. — *Rogge* door kleine aanvoer hooger verkocht: *f* 4.80 à *f* 5.40 de *Oude*, en de *Nieuwe* van *f* 5.25 à *f* 5.85; op het laatst opruimen. — *Gerst* slechts een enkel partijtje *Nieuwe*, ter markt van *f* 2 à 2.70 traag afgegaan. — *Koolzaad* werd *f* 11.25 à *f* 11.50 gehouden, waartoe koopers niet genegen waren; men bood *f* 11 à *f* 11.25, tot welke prijzen op het laatst de markt werd ingelaten.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 25 Juli 1 El 9 Palm 8 Duim: gew. 0 D. gev. 8 D.

Te Arnhem, bij G. J. THIEME, Boekdrukker.